

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudkyň JUDr. Dalily Marečkové a Olgy Stránské ve věci žalobkyně **Nejvyšší státní zástupkyně** se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti **žalovanému Městskému úřadu Beroun** se sídlem Husovo náměstí 68, Beroun, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2007 č.j. 3031/2007/DOPR-MA/383/07,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Městského úřadu Beroun, odboru dopravy ze dne 8. 8. 2007 č.j. 3031/2007/DOPR-MA/383/07 se z r u š u j e v části, již byla J[] Š[] uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel patřících do řidičského oprávnění skupiny „A“, na dobu 6 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí, a věc se v této části v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku uznal žalovaný vinným J[] Š[] (dále jen „přestupce“) tím, že dne 11. 6. 2007 v 15.15 hod řídil osobní motorové vozidlo zn. Chevrolet bez státní poznávací značky, neschválené k provozu na pozemních komunikacích, přičemž toto vozidlo řídil bez dokladů předepsaných pro řízení motorových vozidel. Svým jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/200 Sb.,

o provozu na pozemích komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), čímž spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemích komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. a) bod 2. a písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), za což mu byla uložena podle ustanovení § 22 odst. 7 zákona o přestupcích pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel patřících do řidičského oprávnění skupiny „A“, a to na dobu 6 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že provedenou lustrací bylo zjištěno, že vozidlo není schváleno k provozu na pozemních komunikacích, i když registraci podléhá.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), již se domáhá zrušení rozhodnutí pro nezákonnost. Uvedla, že napadeným rozhodnutím došlo k uložení sankce na základě výkladu, který znamená porušení zákona, a je proto dán závažný veřejný zájem na zrušení takového rozhodnutí. Porušení zákona spatřuje v tom, že žalovaný uložil přestupci mimo jiné i sankci zákazu činnosti (*zde zákaz řízení motorových vozidel vyžadujících řidičské oprávnění skupiny „A“*), přestože podle ustanovení § 81 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích se řidičské oprávnění skupiny „A“ týká motocyklů s postranním vozíkem nebo bez něj a přestupce v době spáchání přestupku vozidlo vyžadující řidičské oprávnění skupiny „A“ neřídil, ale naopak řídil vozidlo (osobní automobil značky Chevrolet) vyžadující oprávnění skupiny „B“. Žalobkyně proto vyslovila názor, že takto uložená sankce je porušením ustanovení § 22 odst. 7 zákona o přestupcích, neboť žalovaný nejen že uložení této sankce dostatečně neodůvodnil, ale navíc takto uložená sankce nemůže mít preventivní ani represivní účinek. Rozhodnutí žalovaného tak žalobkyně považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že při stanovování sankce za přestupek, který svým jednáním spáchal přestupce, vycházel jak z dikce zákona o přestupcích, tak z metodiky Ministerstva dopravy. Zdůraznil, že kromě zákazu činnosti byla uložena i pokuta, která má jistě preventivní i represivní účinek. Žalovaný uvedl, že při ukládání sankce přihlédl k osobě přestupce, který je bezúhonný a nemá žádný záznam v kartě řidiče. Navíc je podnikatelem a k výkonu práce potřebuje řidičské oprávnění skupiny „B“. Žalovaný vědom si těchto skutečností, zakázal přestupci řídit motorová vozidla vyžadující oprávnění skupiny „A“, neboť zákaz řízení vozidel vyžadujících oprávnění skupiny „B“ považoval za „likvidační“. Při ukládání sankce navíc hodnotil i nebezpečnost a následky spáchaného přestupku a v zásadě nízkou nebezpečnost jednání přestupce.

Přestupce k výzvě soudu podle ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. sdělil, že nebude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. K žalobě se vyjádřil pouze tak, že všechny doklady zapomněl v kanceláři.

Krajský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o žalobě bez jednání, když žalobkyně nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy předsedkyně senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a má se tedy zato, že souhlas udělila (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.) a žalovaný s tímto postupem soudu souhlasil.

Soud vycházel při rozhodování o žalobě z následujících úvah:

V řízení před žalovaným bylo prokázáno, že přestupce se dopustil přestupku ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť řídil motorové vozidlo zn. Chevrolet bez státních poznávacích značek, resp. registračních značek, a to přesto, že toto vozidlo podléhá registraci. Navíc u sebe neměl žádný z dokladů předepsaných pro řízení motorového vozidla. Za toto jednání byla přestupci uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel patřících do řidičského oprávnění skupiny „A“, a to na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného není v souladu se zákonem. Přestupce byl přistižen při spáchání přestupku při řízení motorového vozidla patřícího do řidičského oprávnění skupiny „B“, nikoli skupiny „A“. Za takové situace však zákaz řízení motorových vozidel patřících do skupiny „A“ neplní svou roli preventivní a represivní, neboť jmenovanému bylo zakázáno řídit motocykly a nikoli osobní automobily (spadající do skupiny „B“), tedy bylo mu zakázáno řídit vozidla, jejichž řízením se žádného přestupku nedopustil. Uložená sankce se tak zcela míjí svým účinkem, neboť přestupce teoreticky stále měl a má možnost páchat přestupek totožným způsobem, jelikož zůstal držitelem řidičského oprávnění k řízení motorových vozidel skupiny „B“. Podle názoru soudu by zákaz činnosti měl postihovat činnost, kterou se přestupce přestupku dopustil. Toto pravidlo lze logickým výkladem dovodit nejenom z díkce ustanovení § 22 odst. 7 zákona o přestupcích, ale i z obecných pravidel pro ukládání sankcí, podle kterých musí uložená sankce splnit svůj účel minimálně tím, že postihne delikventa (*zde přestupce*) přinejmenším v téže rovině, v níž k porušení zákona jednáním delikventa došlo.

V této souvislosti považuje soud za potřebné podotknout, že sice do jisté míry chápé důvody, které žalovaného vedly k uložení výše uvedené sankce, které ve své podstatě přestupce postihnou příznivějším způsobem, než by (dle výše uvedeného) odpovídalo požadavkům zákona a že tak žalovaný projevil jistou míru tolerance. Soud je přesto nucen konstatovat, že jde bez dalšího o nepřípustné a nežádoucí vybočení z mezí zákona. Je totiž nutné si uvědomit, že v daném případě šlo sice o vybočení v pozitivním slova smyslu, když byla uložena sankce mírnější, než jak vyžaduje zákon, ale mohlo by dojít i k vybočení zcela opačnému, které by mělo pro osobu postihovanou negativnější dopad, než jaký zákon ukládá, a to by byla situace rovněž zcela nežádoucí, a proto je nutné jakékoli vybočení mimo rámec zákona korigovat, resp. odstraňovat.

S ohledem na shora uvedené proto soud postupoval v souladu s ustanovením § 77 odst. 1 a 4 s. ř. s. a rozhodl, jak ve výroku sub) I. uvedeno. V novém řízení bude na žalovaném, aby za spáchaný přestupek uložil přestupci sankci zákonem předpokládanou, která bude zcela odpovídat nejen charakteru přestupku, ale bude i plnit svou funkci preventivní a represivní. Správní orgán tedy vezme v úvahu zejména to, jakým způsobem byl přestupek spáchán, resp. jakým motorovým vozidlem se tak stalo. Pro úplnost soud dodává, že vysloveným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. za použití výkladu a contrario, když plně úspěšné žalobkyni v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně (§ 102 a násl. s.ř.s.). Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Praze ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem. Jiné opravné prostředky nejsou přípustné.

V Praze dne 30. září 2008

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Nešporová

